

**ΘΑ ΥΠΑΡΞΕΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΓΙΑ ΤΗΝ 12ΧΡΟΝΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ
Ή ΣΥΓΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥ ΚΥΚΛΩΜΑΤΟΣ ΤΡΑΦΙΚΙΝΓ ΚΑΙ ΜΑΣΤΡΟΠΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΠΟΙΝΕΣ-ΧΑΔΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΑΙΔΟΒΙΑΣΤΕΣ;**

Θόδωρος Μεγαλοοικονόμου

Η πρόταση της εισαγγελέως στη δίκη των παιδοβιαστών της 12χρονης των Σεπολίων για την ουσιαστική αθώωση του Μίχου ως προς τις πιο σοβαρές εγκληματικές του πράξεις (βιασμός, trafficking, μαστροπεία) και την ενοχοποίηση της μητέρας, με την κατασκευή μάλιστα ενός σεναρίου ωςάν «η, τότε ακόμα, 11χρονη να εκδιδόταν από μόνη της», εκτός από ανάγλυφη και ανενδοίαστη έκφραση του ανέκαθεν διάτρητου χαρακτήρα ενός κατ' όνομα συστήματος «Δικαιοσύνης», συνιστά και έναν περαιτέρω ψυχικό βιασμό της επιζώσας, κινδυνεύοντας να κάνει ακόμα πιο ανεπούλωτο το ψυχικό τραύμα που μέχρι τώρα έχει υποστεί, όπως, επίσης, και όλη η οικογένειά της. Αντιδρώντας στην δικαιολογημένη κοινωνική οργή που έχει προκαλέσει η εισαγγελική πρόταση, η Ένωση Εισαγγελέων, γνωστή από την πλήρη κάλυψη που παρέχει στην εντεταλμένη λειτουργία της πλειονότητας μελών της («ευτυχώς», υπάρχουν και λίγες εξαιρέσεις) έσπευσε να πει ότι «η καλόπιστη κριτική προς τη δικανική κρίση των δικαστικών και εισαγγελικών λειτουργιών... δεν επιτρέπεται, στο βωμό της ικανοποίησης της κοινής γνώμης και του λαϊκού αισθήματος... να χρησιμοποιείται ως μοχλός πίεσης και προσβολής του ελεύθερου και ανεξάρτητου φρονήματός τους».

Ποιο είναι εν προκειμένω, όπως και σε πλήθος άλλων περιπτώσεων, το «ελεύθερο και

ανεξάρτητο φρόνημα» της εισαγγελέως;

Όταν η 12χρονη είχε ήδη καταθέσει ότι εκβιάστηκε με την απειλή όπλου και πράγματι, όπλα βρέθηκαν στην κατοχή του Μίχου, αλλά η εισαγγελέας δέχεται τα περί «έρωτος» του Μίχου.

Όταν το σκέλος της υπόθεσης που αφορά την «εμπορία κατ' επάγγελμα σε βάρος ανηλίκου», καθώς, σύμφωνα και με τις καταθέσεις της 12χρονης, οδηγούνταν από τον Μίχο σε οίκο ανοχής στον Κεραμικό και σε συγκεκριμένο, γνωστό για τη λειτουργία του, ξενοδοχείο στο Μεταξουργείο, έμεινε εκτός του όποιου ενδιαφέροντος και του «ελεύθερου και ανεξάρτητου φρονήματος» της εισαγγελέως (όπως φυσικά και των ερευνών της ποικιλοτρόπως σχετιζόμενης με τον Μίχο αστυνομίας).

Όταν μεταφέρει το κατηγορητήριο από τον Μίχο στη μητέρα και ενοχοποιεί αυτήν - αυτήν που κατάγγειλε τον βιαστή και μαστροπό της κόρης της. Άρα, να φοβούνται όσες υφίστανται βιασμούς και εκβιαστική εξώθηση στην πορνεία...μη το καταγγείλουν γιατί θα βρεθούν αυτές ένοχες!!!

Η πρόταση της εισαγγελέως είναι αντίγραφο της υπερασπιστικής γραμμής του Μίχου (του απλώς «ερωτευμένου» με την μικρή, που «απλώς ήξερε, αλλά καθόλου δεν ήταν αναμειγμένος» στο κύκλωμα της μαστροπείας κλπ). Καλύπτει, μάλιστα, μέσω των διατυπώσεων της πρότασής της και όλους τους κατηγορούμενους παιδοβιαστές, καθώς αναφέρει ως ισχυρισμό του καθενός, χωρίς, όμως, να τον αμφισβητεί και να τον αποδομεί, το κύριο επιχείρημα των συνηγόρων τους ότι η τότε 11χρονη φαινόταν πολύ μεγαλύτερη!!! Σε πλήρη συμπόρευση με τους δικηγόρους των βιαστών, που μέσα στη φτώχεια της δικηγορικής τους, δυο ήταν τα κύρια ερωτήματα: αν φαινόταν πιο μεγάλη η τότε 11χρονη και, προς επιβεβαίωση αυτού, αν φορούσε στηθόδεσμο!!!

Αν και κλεισμένων των θυρών, εν τούτοις ο ευτελισμός του δικηγορικού επαγγέλματος, από το υπερασπιστικό επιτελείο των παιδοβιαστών, σε απλό τραμπουκισμό κατά μαρτύρων, ως μονόδρομου, πλέον, για την συγκάλυψη ενός, οφθαλμοφανούς και από κάθε άποψη, «εγκλήματος διαρκείας», ήταν τόσο μεγάλος που δεν θα μπορούσε να μη διαπεράσει τις κλειστές θύρες της αίθουσας.

Και επειδή ξέρουμε πολύ καλά ότι το «ελεύθερο και ανεξάρτητο φρόνημα» εντός του κυρίαρχου συστήματος Δικαιοσύνης δομείται στη βάση της δομικής διασύνδεσής του, μέσω ποικιλότροπων συγκοινωνούντων δοχείων, με την πολιτική και οικονομική εξουσία, με την αστυνομία και τα κυρίαρχα ΜΜΕ, καλό είναι να μην ξεχνάμε ότι ο Μίχος είναι βασικό τοπικό

στέλεχος της Νέας Δημοκρατίας, ενός κόμματος όπου, μεταξύ άλλων, έχουν βρει καταφύγιο πλήθος παιδόφιλοι και παιδοβιαστές. Με σχέσεις βαθιές με την Εκκλησία και την Αστυνομία. Γνωστές οι φωτογραφήσεις του με Α. Σαμαρά, Θ. Πλεύρη, Γ. Πατούλη, Προκόπη Παυλόπουλο, αλλά και με παπάδες, αρχιμανδρίτες, μητροπολίτες, αστυνομικούς. Με αναθέσεις προμηθειών από κρατικές υπηρεσίες, Περιφέρεια κλπ. Άλλωστε, έχουμε δει πολλές φορές την ιδιαίτερη μεταχείριση που είχαν διάφορα προβεβλημένα στελέχη της ΝΔ ακόμα και όταν είχε βγει καταδικαστική απόφαση εις βάρος τους. Μάλιστα ένας από τους βιαστές της 12χρονης είναι και διορισμένος στο ΔΣ του ΨΝΑ και ακόμα δεν έχει παραιτηθεί.

Ένα, ακόμα, ζήτημα που πρόκυψε και σ' αυτή τη ζοφερή υπόθεση είναι η πολύπαθη έννοια της «συναίνεσης». Ακόμα κι' αν παραβλέψουμε το «πιστόλι στον κρόταφο», που το αγνόησε η εισαγγελική πρόταση υιοθετώντας την «συναίνεση» της τότε 11χρονης, μια προβληματική στάση της έδρας, στη διάρκεια της δίκης, θα πρέπει να ήταν η αμφισβήτηση της χρήσης του όρου «βιαστής» για τους κατηγορούμενους. Άραγε γιατί δεν είχε βγει ακόμα η απόφαση που να το πιστοποιεί, ή γιατί δεν ετίθετο καν θέμα βιασμού;

Σε κάθε περίπτωση, ακόμα κι αν δεν υπήρχε το «πιστόλι στον κρόταφο», είναι, μέσα από πλήθος σχετικών ερευνών, επιστημονικά διαπιστωμένο ότι η παιδική σεξουαλική κακοποίηση, που προβάρεται ως «συναινετική», μπορεί να περιλαμβάνει μια φάση προσέγγισης (με δώρα, χρήματα, κλπ και χάδια), να την ακολουθεί μια φάση που η σωματική επαφή επεκτείνεται και το παιδί, αν και ντροπιασμένο, πιέζεται και ποικιλοτρόπως εκβιάζεται να μην αποκαλύψει τι συμβαίνει, ή και, προκειμένου ν' αντέξει το αίσθημα της ενοχής και της ντροπής, να οδηγηθεί να εσωτερικεύσει, να υιοθετήσει αναγκαστικά και ν' αποδεχτεί αυτό που υφίσταται. Μέχρι να προκύψει η όποια ευκαιρία της αποκάλυψης, ίσως και μετά από χρόνια.

Στην περίπτωσή μας, το δέλεαρ του χρήματος ήταν αυτό που ο Μίχος ήξερε πολύ καλά ότι θα μπορούσε να είναι το μέσο μιας εκβιαστικής προσέγγισης στο μέλος, και μάλιστα ανήλικο παιδί, μιας πάμφτωχης και πολυμελούς οικογένειας που αναζητούσε τα μέσα για να επιβιώσει. Αυτή η διαδικασία σεξουαλικής επαφής μ' ένα ανήλικο παιδί δεν είναι «συναίνεση», ακόμα κι' αν δεν ασκηθεί σωματική βία...**είναι κανονικός βιασμός**. Και είναι τουλάχιστον ντροπή (αν όχι και εγκληματική συνενοχή) για δικαστές και εισαγγελείς να αρνούνται ότι αποτελεί βιασμό.

Τέλος, η εν προκειμένω εισαγγελέας, πέρα από τα πρωτοφανή (ας τα πούμε επιεικώς) ατοπήματα στην εκτίμηση της υπόθεσης και της πρότασης που έκανε, αυτό που δεν μπόρεσε να δει, όπως πολλοί και πολλές μέσα στο κυρίαρχο σύστημα της Δικαιοσύνης, είναι **o**

άνθρωπος πίσω από τις νομικίστικες αφαιρέσεις (συχνά και αυτές κατασκευασμένες όπως εκάστοτε μας βολεύει). Δεν νοιάστηκε και δεν ασχολήθηκε καθόλου με το ποια είναι η μητέρα, η Χριστίνα, με τη δική της ιστορία, με τον αγώνα που για χρόνια δίνει για την στήριξη της πολυμελούς οικογένειάς της, μόνη της, δουλεύοντας από εδώ και εκεί, έχοντας καταφέρει όλα τα παιδιά της να πηγαίνουν στο σχολείο, με όλα τα προβλήματα που μπορεί να έχει μια πάμφτωχη πολυμελής οικογένεια. Χωρίς ποτέ καμιά βοήθεια από ένα ανύπαρκτο κοινωνικό κράτος, από κοινωνικές υπηρεσίες του Δήμου που υπάρχουν μόνο κατ' όνομα και που αρνούνται την όποια βοήθεια στην οικογένεια αυτή (όπως και στις χιλιάδες άλλες που είναι σε κατάσταση ακραίας φτώχειας). Οι κοινωνικές υπηρεσίες του Δήμου, τόσο υπό την προηγούμενη δημοτική αρχή, όσο και με τη τωρινή, αρνούμενες να προσφέρουν το παραμικρό, πανομοιότυπα λένε, ότι τα προβλήματα της οικογένειας είναι «εκτός πρωτοκόλλου των καθηκόντων μας».

Το ερώτημα, λοιπόν, με την υπόθεση της 12χρονης είναι: για ποιο έγκλημα μιλάμε; Πώς ορίζεται το έγκλημα σ' αυτή την κοινωνία; Είναι ο **βιασμός ανήλικων** «συναινετική συνεύρεση» και «έρωτας», όπως τον αποκαλούν οι εκλεκτοί της Νέας Δημοκρατίας, της Αστυνομίας και της Εκκλησίας; Και ποια Δικαιοσύνη θα δικάσει ποτέ τα **πραγματικά εγκλήματα**, μεταξύ αυτών και αυτά που επιτελεί η κυρίαρχη «Δηκεωσίνη» όταν αθώνει τους πραγματικούς εγκληματίες (ή μετριάζει τις ευθύνες τους) και μετατρέπει τα θύματα σε ενόχους;

Αλλά όπως πάντα, επειδή η ελπίδα πεθαίνει τελευταία, ας ελπίσουμε στην τελική απόφαση της έδρας.

18/3/2024

Θ. Μεγαλοοκονόμου